

SCÉNÁŘ

šarlota: Helena Syrovátková se narodila 6. října 1948, její sestra přišla na svět později s vrozeným onemocněním a rok poté zemřel na následky zranění jejich táta.

klaudie: Po dokončení gymnázia studovala Helena Syrovátková dva roky stomatologii, školu nedokončila protože se chtěla vdávat, poté začala pracovat v Národní knihovně v Klementinu.

amél: V roce 1968 se budoucí manžel paní Syrovátkové a jeho kamarád rozhodli jet na výlet do zahraničí s plánovaným návratem 21. srpna, nikdo však nečekal, co se ten den stane.

H. Syrovátková: “Šla jsem na stanici čekat na tramvaj a místo tramvaje přijel tank. No takže teprv pak mi to došlo, takže jsem šla do práce pěšky, protože tramvaje nejezdily, takže jsem pokračovala šla jsem, až do Národní knihovny což je relativně dost daleko z tý Libně. Na Klárově se střílelo a na Karlově mostě. Náš pan šéf zavřel všechny okna a poslal nás domu.”

šarlota: Místo toho, ale šla Helena Syrovátková do zeleniny kde pracovala její budoucí tchýně, spolu se strachovali o nastávajícího manžela, který byl na cestě domů.

H. Syrovátková: “Takže jsme nevěděli jestli se manžel s tím kamarádem vrátěj nebo nevrátěj. Nicméně teda se vrátili někdy v noci přijeli, vyprávěli že na hranicích že je zdržovali, aby zůstali.”

klaudie: Zář 1968 se s přítelem vzali a o pár let na to se jim narodily dvě dcery.

amél: V roce 1989, Heleně Syrovátkové onemocněla maminka, takže se musela starat o svojí nemocnou maminku i sestru.

H. Syrovátková: “Moje maminka měla rakovinu mízních uzlin a byla na tom teda dost špatně celej rok 88 a 89 a vlastně starala se celý léta o sestru který vlastně už tenkrát jí bylo přes 30 takže vlastně byla dospělá ale tím, že byla v podstatě ležák tak se musel o ní někdo starat a maminka to zatím zvládala, ale potom onemocněla, takže už na to na všechno nestačila.”

šarlota: Události téhož roku prožívala spíš skrze své dcery:

H. Syrovátková: “Dcera mi volala že jdou stávkovat, protože samozřejmě jsem si říkala, aby se něco nestalo já jsem říkala prosím tě neblbni vyhoděj tě ze školy, protože jakmile člověk předtím byl proti režimu tak byl konec no. Takže vlastně víceméně dcery mne to zprostředkovávali, protože já jsem nemohla ani třeba ven moc jít nebo to, protože jsem se vlastně starala o maminku a o sestru.”

klaudie: Maminka a sestra paní Syrovátkové zemřeli týden po sobě v srpnu roku 1990.

Přestože toto

období má spíše spojené se ztrátou svých blízkých, bylo to období plné radosti z otevření hranic.

H. Syrovátková: “Potom roce 89 no už to bylo takový to byla taková trošičku euforie že vlastně se začalo jezdit do tý, jak se říkalo kapitalistické ciziny tenkrát teda už to nebyla kapitalistická cizina, už jsme jeli do Vídně s knihovnou třeba nebo jsem pak ještě s jednou dcerou jsme dělali Benelux a Anglii. No ale to byli takový ty zájezdy první kdy se jezdilo vlastně bez ubytování.”

amél: A co by paní Syrovátková vzkázala dnešní generaci?

H. Syrovátková: “Abyste využili všechny možnosti, který máte, co se týče vzdělání, co se týče cestování a potom vlastně si myslím že je hrozně důležitá je komunikace, komunikace v rodině i mezi přáteli, a to myslím jako hlavně komunikace jakoby osobní ne online.